

отъ многото си теглила; по му казахъ, че по-вечето отъ народътъ дума: нека прѣтърпимъ моментално само и само да се освободимъ веднажъ за всегда. Бѣжанцитѣ които пълниха балкана, стояхъ и чакахъ съ четири очи къмъ прохода съ надѣжда хъ дано днесъ, хъ утрѣ да се привземе Шипка, та да се завърнетъ на отечеството си. Дѣждъ често валеше по балкана, а ноцитѣ биваха снѣжни, щото отъ голитѣ и гладни бѣжанци се намирахъ всяка нощъ по нѣколко умрѣли, при туй и много майки заровиха своитѣ млѣкопитающа си дѣчица съ букова шума. Мнозина отъ тия гладни се бѣха научили та дохаждаха на палатката на Генералъ Цвѣцински, който всѣки денъ даваше по 50—60 рубли да имъ се дадатъ. На 2-ий Октом. цептъ хвана единъ турски плѣнникъ коль-ааса Ахмедъ Ефенди; родомъ Монастирлия. Той при испитванието си каза: че Сюлейманъ паша издалъ единъ таеъ приказъ: какво три четвърти отъ дѣйствиущата турска войска на Шипка да се отправи за Сливенъ, да нападнатъ чрѣзъ прохода Стара рѣка, Маринъ и Беброво за въ Елена. На 4-ий Ноемврий бидохме въ Търново на 22—23-ий биде наступление отъ турцитѣ върху дѣйствиущата руска войска на Маринъ и Беброво — та влѣзоха въ Елена. Турската позиция бѣше въ село Яковци а руската въ с. Пивковци, дѣто 13 и 16-й баталионъ бидоха разбити, а 24, 9 дивизия и 5-й брачески полкъ отблъснаха турцитѣ стъ Мертана, Баниново, Златарица, на бойното поле, Св. 40 и на моста отъ самъ «Бекли Махлеси» и Страшкинъ брѣгъ. Мнозина отъ жителитѣ на колибитѣ бидоха избити. На 23-ий Ноемврий Генералъ Цвѣцински придаде бригадата на полковника Брокль и трѣгна за въ главний квартиръ въ Богота, а азъ трѣгнахъ на I Дек. сжщо за Богота. Това село е далечъ около 8 часа отъ Ловечъ и 6 отъ Плевенъ; то е на полето, кщията му покрити съ папѣра (трѣстъ) и отъ горѣ съ земя. Отъ многото войска, нѣмаше помѣщений нито пакъ и за селенитѣ. Всичко тукъ бѣше много скжпо, дѣто една кола плѣва се даваше 5 рубли сребърни, кола дърва 10 рубли сребърни. Болнитѣ ранени, които се принасяха ежедневно отъ Плев-